

Jindřich Kulhavý: Rasismus vůči černochům je uměle vyvolaná záležitost

- CZ24 News | 2. října 2021

Sebemrskáčství Evropanů a Američanů ve vztahu především k černochům dosahuje úrovně, o které si můžeme myslet, že hraničí s šílenstvím. Za tuto situaci mohou dva zásadní faktory. Jedním je naprosto nepochopitelný pocit toho, že běloši černochům něco dluží, druhým poté snaha části tmavého obyvatelstva z toho co nejvíce vytěžit. Obojí potom dává možnost vzniku naprosto schizofrenní situace.

Každý světadíl má svá specifika, která ovlivňuje mnoho okolností. Přesto existují určité těžko měnitelné konstanty. Austrálie byla dlouho velmi izolovaná, což nám poskytuje možnost pozorovat úplně samostatně se vyvíjející živočichy, Amerika byla obývána Indiány a Afrika patřila černochům. S rozvojem lodní dopravy docházelo postupně k objevování nových krajů a jistému míchání původního obyvatelstva s nově příchozími, nicméně až na výjimky si světadíly nadále zachovávaly svou originalitu. Prvním velkým zlomem byla kolonizace, kdy převážně běloši začali rozšiřovat svá teritoria a převážet levnou pracovní sílu. Otrokáři však nepřišli až s dobou kolonizace, na principu otrokářství fungovali lidé víceméně od nepaměti a do podřadného postavení se dostávali vždy ti slabší bez ohledu na barvu pleti. Moderní doba a globalizace však umožnila obrovské přesuny lidí i bez přímého dopadu na jejich svobodu. Přesto je vcelku normální chránit si vlastní území před přívalem lidí nemajících vztah k místu, na kterém starousedlíci žijí, vytváří hodnoty a připravují budoucnost pro své děti.

Afričané byli po dlouhou dobu součástí historie Spojených států, kam se dostávali především právě jako pracovní síla. Později došlo k demokratizaci a černoši se postupně dostali na stejnou úroveň jako běloši. V některých sférách dokonce na vcelku privilegovaná místa. V hudbě, tanci, sportu, tam jsou pro své fyziologické vlastnosti ve výhodě a nikdo jim to neupírá. Prostě se to cení a sprinteři, basketbalisté, hráči amerického fotbalu, ale také hudebníci a tanečníci latinsko-amerického stylu jsou prostě většinou tmavé pleti. Jsou za to různě placeni a se svými penězi pak nakládají dle svého. Někdo zodpovědně, jiný méně. To však platí pro všechny rasy bez rozdílu. Nicméně se pomocí nich mohou dostávat do vyšších vrstev společnosti. A v těch se už nehledí jen na peníze, ale také na úroveň chování, inteligenci a další schopnosti. Právě zde mnoho sportovců tmavší pleti doplácí na to, že průměrné IQ Afričanů je nižší než například Evropanů a do určitých vrstev se tak prostě i přes solidní příjmy etablovat nemohou. Neplatí to pro všechny, ale kde rozhodují schopnosti, není barva pleti důležitá. Kolik máme špičkových manažerů černochů? Nebo ekonomů, bankéřů či literátů, chemiků, atomových inženýrů, kosmonautů a vědců? Případně laureátů Nobelovy ceny?

Ve sportu je vše jinak a Afričané jsou v poslední době v převaze i v takovém fotbalu. Aspoň v zemích spjatých s koloniální historií. Francouzský národní tým je převážně složen s černochů, občas nějakého Araba. Podobně vypadá anglická, belgická či holandská reprezentace, v poslední době se však přidávají další země. Německo, Švýcarsko, Rakousko, severské státy, v nichž využívají hráčů tmavé pleti. Naopak země bývalého Východního bloku zatím odolávají, což neplatí v klubové sféře. Tam je vše promíchané a většina z nás to akceptuje, byť občas s tím, že je škoda, nedostávají li naši tolik prostoru, kolik by si možná zasloužili. Internacionalizace sportu však patří k moderním trendům. Ne všude. Ve Francii je 2.nejpopulárnější sport ragby. Máte li na jeden post téměř stejně dobrého Francouze a cizince, vždy dostane přednost domácí hráč. Cizinec musí být 2 až 3x lepší, aby se uchytíl. Navíc existují kvóty pro hráče z jiných zemí. To ve fotbalu není.

Rasismus je téma na dlouhé povídání. Kdyby o něm černoši nemluvili, neexistoval by. Především ve sportu se černoši uchytli dobře a patří k nejlépe placeným hráčům. Hrají po celém světě a chovají li se normálně, nikdo se jim nevěnuje. Pokud si však stále stěžují, rozvířují hladinu tolerance a musí počítat s následky. Sami nejsou bez viny viz jejich chování k bělochům v JAR, agresivita hnutí BLM, také stačí jako běloch navštívit jejich území v předměstích velkým měst, je to tam o život. Afričané často přenáší svou kulturu i tam, kde by se měli snažit integrovat se. To se jim někdy moc nedaří, poté jsou opravdu strůjci problémů. Viz hráč Kamara, jehož právník si na něm dělá jméno. Hysterie kolem něj dosahuje úrovně sledování celebrity, přičemž mu k tomu stačil jeden dialog s protihráčem (Kūdelou) a zbytek už je jen divadlo. Přitom se zdá, že právě Kamara patří k těm nepřiliš myšlenkou osvícených a vše je práce jeho okolí.

Rasismu nepodléhají jen černoši, ale většinou se to týká jakékoliv menšiny v určitém prostoru. Dokud jde o verbální spory, jde o slovní přestřelky a pouhé ukazování svalů, nemělo by docházet k zásadním problémům či je z toho dělat. Dochází li k fyzickému násilí a ponižování, je třeba zasáhnout. A přiznejme si, že v poslední době slyšíme především o násilí a útocích vedených ze strany černých vůči bílým. Je tedy na místě říct dost. Pokud si černoši chtějí vydobít rovnost, pak ve všech směrech. Ale umí li jen brečet, aniž by si uvědomovali, že jejich souvěrci se chovají jinak, než aby získali u nás doma naší úctu, pak musí očekávat, že jim do pozadí nikdo nepoleze. Lidská důstojnost má rub a líc. Být černý není zásluha a ani privilegium. Je to realita, se kterou je třeba umět žít. V dobrém i špatném. Platí to totiž pro všechny rasy.

Autor: Jindřich Kulhavý